

Περίληψη απόφασης 114/2025

"Προστασία συγγενικών δικαιωμάτων. GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ. Ερμηνευτές, εκτελεστές έργων και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Δημόσια εκτέλεση. Καθορισμός ενιαίας εύλογης αμοιβής. Σε περίπτωση διαφωνίας, καθορίζεται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ειδικών περιουσιακών διαφορών. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (αρ. 49 παρ.2 ν.2121/1993) στους Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης. Τεκμήριο εκπροσώπησης του συνόλου των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων ελλήνων και αλλοδαπών φορέων στην Ελλάδα. Απορριπτέος ο ισχυρισμός περί αοριστίας της αγωγής, εφόσον αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια. Σύμβαση της Ρώμης. Δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων σε επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (καφέ- μπαρ). Απορριπτέος ο ισχυρισμός περί μη υποχρέωσης καταβολής της εύλογης αμοιβής λόγω εκτέλεσης μουσικών έργων των εταιρειών "Soundreef" και "Καλλιτεχνική Πολιτιστική Ένωση", καθώς αφενός το σχετικό δικαίωμα εύλογης αμοιβής είναι ανεκχώρητο- με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης στους ΟΣΔ- αφετέρου οι ως άνω εταιρείες δεν αποτελούν Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης, ενώ η ενάγουσα είναι η μόνη που δικαιούται την είσπραξη εύλογης αμοιβής του αρθρ. 49 παρ. 1 ν.2121/1993 για συγγενικά δικαιώματα, ως Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης".

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ-ΤΜΗΜΑ ΑΜΟΙΒΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ψηφιοποιημένο ηλεκτρονικό αντίγραφο το οποίο ταυτίζεται με το αντίστοιχο έντυπο έγγραφο. Θεωρημένο για τη νόμιμη απούλοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με εγκεκριμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2025.08.07 12:30:30 EEST, Ο Γραμματέας:

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

114/2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή

Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από τη Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 10 Δεκεμβρίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Λαζ. Σώχου αριθμ. 4, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της, (ΑΜ ΔΣΑ) και κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: εταιρείας με την επωνυμία όπως εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στο

του νομού επί της οδού αρ. η οποία παραστάθηκε
δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της, (ΑΜ ΔΣΑ)
και κατέθεσε προτάσεις.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 19-03-2024 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης 36592/86/2024 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο στις 28-05-2024, οπότε και αναβλήθηκε για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις νομίμως κατατεθειμένες προτάσεις τους.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ο ν. 2121/1993, όπως ισχύει και μετά την τροποποίηση των διατάξεών του από τις διατάξεις του ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-7-2017), προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, η οποία διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά τη θέσπιση του ν. 4481/2017, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία

από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 1 και 3 ν. 2121/1993). Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 του ν. 4481/2017 ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή. Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη

σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017, «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης, νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 7 του ν. 4481/2017, στο οποίο

καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων», τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της

«προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Περαιτέρω το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ν. 4481/2017 προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία.

2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΕ. 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των

ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Ακολούθως, με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του ν. 2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το, κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να προβλέπεται στη διάταξη αυτή, διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμό αντικειμένων της δίκης του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον δικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ' ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου. Περαιτέρω από τη γραμματική και συστηματική δε ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 ν. 4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, αντιβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ

στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή. Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρ. 614 - 622). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά, η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από το νόμο 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού δε της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν. 4481/ 2017. Πλέον δε, κατά το εδαφ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων. Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου, δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρο 49 παρ. 1 και 5 ν. 2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον των αιτούντων-εναγόντων. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο, υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρο 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων

διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση-αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (Εφίλων 56/2022, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, για τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι, υπό την ιδιότητά της αυτή και έχοντας την προβλεπόμενη από το νόμο αποκλειστική αρμοδιότητα και υποχρέωση, μεταξύ άλλων, της είσπραξης, της δικαστικής διεκδίκησης και της διανομής της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών της, καθώς και των αλλοδαπών καλλιτεχνών, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας, που έχει καταρτίσει με τους αναφερόμενους στην αγωγή αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, συνέταξε το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, για τη χρήση των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων από επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 του Ν 2121/1993. Ότι η εναγομένη, που διατηρεί επιχείρηση στο του νομού και συγκεκριμένα καφέ μπαρ, συνολικής έκτασης προέβαινε κατά τη διάρκεια λειτουργίας του, μέσω των εγκατεστημένων σε αυτήν συσκευών ήχου, σε δημόσια εκτέλεση των δειγματοληπτικά αναφερόμενων στην αγωγή έργων των μελών, που η ίδια η ενάγουσα εκπροσωπεί, σε αόριστο αριθμό προσώπων-πελατών τους. Ότι η χρήση αυτή είναι απαραίτητη για την επιχείρηση της εναγομένης και αποτελεί βασικό παράγοντα προσέλκυσης και επαύξησης της πελατείας της. Ότι η εναγομένη παρά τις συνεχείς οχλήσεις της, αρνείται την

6ο φύλλο της υπ' αρ. 114 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που δικαιούνται τα μέλη της βάσει του ως άνω δημοσιευμένου αμοιολογίου, το οποίο προβλέπει ετήσια αμοιβή 2.100 ευρώ για επιχειρήσεις έκτασης έως 101-200 τ.μ., πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε λόγω των έκτακτων μέτρων καταπολέμησης της πανδημίας του covid-19, προβλέπεται λόγω μειωμένης λειτουργίας αμοιβή, ύψους 1.050 ευρώ για έκαστο έτος. Ότι, για το λόγο αυτό, άσκησε σε βάρος της εναγομένης αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης ως άνω αμοιβής. Με βάση αυτό το ιστορικό, όπως το αίτημα της αγωγής παραδεκτά περιορίστηκε, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας, που έγινε στο ακροατήριο και καταχωρίστηκε στα πρακτικά συνεδρίασης του Δικαστηρίου, αλλά και με τις νομοτύπως κατατεθείσες προτάσεις του (άρθρα 223, 224, 295 παρ. 1, 297, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ), αλλά και κατά την προσήκουσα εκτίμηση του δικογράφου της αγωγής, η ενάγουσα ζητεί: α. να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την εν λόγω εκμετάλλευση από την εναγομένη του ρεπερτορίου της, όπως ακριβώς περιγράφεται στο ιστορικό της αγωγής της, δηλαδή την δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση, χρήση του έργου της στην πελατεία της εναγομένης καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας της, ήτοι για το έτος 2020 στο ποσό των 1.050 ευρώ, για το έτος 2021 στο ποσό των 1.050 ευρώ και για το έτος 2022 στο ποσό των 2.100 ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι το συνολικό ποσό των 4.200 ευρώ, β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει, κατόπιν περιορισμού του αγωγικού αιτήματος κατά ποσό 2.000 ευρώ, λόγω καταβολής ως προσωρινά εκτελεστό της υπ' αρ. 63/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το υπόλοιπο ποσό των 2.200 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 24%, με βάσει τις διατάξεις των νόμων 2121/1993 και 4481/2017, επικουρικά κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, τόσο δε το κεφάλαιο, όσο και τον αναλογούντα ΦΠΑ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αίτησης των ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής. Επίσης, ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη, προκειμένου εκείνη να προβεί στη διανομή και καταβολή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων, να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, καθώς και να καταδικασθεί αυτή στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων. Με το ανωτέρω

περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 9, 16 αριθ. 7, 25 παρ. 2, 614 ΚΠολΔ, 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017) για να δικάσει κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 ΚΠολΔ και 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017), έχει δε τηρηθεί η διαδικασία περί ενημέρωσης για τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς με διαμεσολάβηση σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 ν. 4640/2019 (βλ. το από 15-03-2024 σχετικό έγγραφο). Σημειώνεται ότι πρόκειται για αγωγή δικαστικού καθορισμού του ύψους της οριστικής εύλογης αμοιβής της ενάγουσας και υπάγεται κατά το άρθρο 22 παρ. 6 και 7 του ν. 4481/2017 στην εξαιρετική κατ' άρθρο 17 ΚΠολΔ υλική αρμοδιότητα του τοπικά αρμόδιου Μονομελούς Πρωτοδικείου, δικάζόμενη κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (ΜονΕφΘρακ 121/2022, ΜονΕφΑθ 286/2021, ΜονΕφΠειρ 351/2021, αδημ.), απορριπτομένου του ισχυρισμού της εναγομένης περί υπαγωγής της υπόθεσης στη διαδικασία των μικροδιαφορών. Περαιτέρω, η αγωγή είναι ορισμένη, καθώς διαλαμβάνει όλα τα αναγκαία σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 216 ΚΠολΔ στοιχεία, απορριπτομένου του ισχυρισμού περί αοριστίας της εναγομένης, αφού, ενόψει του απορρέοντος από τη διάταξη του άρθρου 7 Ν. 4481/2017 μαχητού τεκμηρίου, αρκεί για το ορισμένο της υπό κρίση αγωγής η αναφορά ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν το σύνολο της κάθε κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, ημεδαπών ή αλλοδαπών και των έργων αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά τους, όπως ρητά αναφέρεται στην παραπάνω διάταξη, χωρίς να απαιτείται η εξαντλητική αναφορά αυτών, ούτε η διευκρίνιση κάθε επιμέρους σχέσης που τη συνδέει με κάθε δικαιούχο, (ΜΠρΠατρ 42/2024 (ασφ), ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η υπό κρίση αγωγή είναι νόμιμη, ως προς την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 287, 345, 346, ΑΚ, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 2, 46 παρ. 3 εδ. β, 49 παρ. 1, 56 παρ. 1, 3 εδ. ε' και επόμενα του Ν. 2121/1993, 3, 5 παρ. 1,2, 7 παρ. 1,2 και 23 του Ν. 4481/2017, 2 έως 5, 7, 10 και 12 του Ν. 2054/1992 (με τον οποίο κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβασης της Ρώμης), 176 επ., 907 και 908 ΚΠολΔ, πλην του σωρευόμενου αιτήματος να υποχρεωθεί η εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα επίδικα έτη, που κρίνεται απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4481/2017, τούτη η υποχρέωση βαρύνει μόνο τους

7 ο φύλλο της υπ' αρ. 114 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

χρήστες, που έχουν συνάψει σύμβαση χρήσης με την ενάγουσα, αποτελούσα ουσιαστικά παρεπόμενη συμβατική υποχρέωση, η μη εκπλήρωση της οποίας παρέχει το δικαίωμα στην ενάγουσα να επιβάλει προσαύξηση επί της οφειλόμενης αμοιβής ή να καταγγείλει τη μεταξύ τους σύμβαση. Εξάλλου, ακόμα και σε περίπτωση που ήθελε θεωρηθεί ότι η ενάγουσα δικαιούται να αξιώσει την επίδειξη των ως άνω καταλόγων στο πλαίσιο του άρθρου 902 ΑΚ, το αίτημα κρίνεται απορριπτέο ως απαράδεκτο, λόγω αοριστίας, καθόσον αυτή ουδόλως επικαλείται ότι η εναγομένη έχει στην κατοχή της τα προς επίδειξη έγγραφα (ΜΠρΘεσσαλ 670/2023, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, απορριπτέο ως μη νόμιμο κρίνεται το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων, κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής, αφού η αξίωση για καταβολή του αναλογούντος ΦΠΑ καθίσταται απαιτητή από την είσπραξη του τυχόν επιδικαζόμενου ποσού και την έκδοση του αντίστοιχου τιμολογίου, οπότε από εκείνο το σημείο κι έπειτα εκκινεί η τοκοφορία (ΠΠρΠειρ 435/2016, ΤΝΠ ΔΣΑ Ισοκράτης). Σημειώνεται, τέλος, ότι όσον αφορά στο παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, αυτό είναι νόμιμο μόνο όσον αφορά στο καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής, δεδομένου ότι μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις αποτελούν κατ' άρθρο 904 ΚΠολΔ εκτελεστό τίτλο. Αντιθέτως, η αγωγή, κατά την επικουρική βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού, κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθόσον η από το άρθρο 904 του ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβληθητικής φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση, καθ' ότι η εν λόγω αγωγή στηρίζεται, ως προς την επικουρική της βάση, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται και ως προς την κύρια βάση της (βλ. ΕφΛαμ 54/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το προσήκον για το αντικείμενο της τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το με

αριθμό ηλεκτρονικό παράβολο σε συνδυασμό με την
από απόδειξη πληρωμής της ALPHA BANK).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα της ενάγουσας,
που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά
δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, τις υπ' αρ.
ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος

και υπ' αρ. ένορκη

βεβαίωση του μάρτυρα ενώπιον του Δικηγόρου
Αθηνών, κατόπιν νομότυπης κλήτευσης της ενάγουσας (βλ.
την υπ' αρ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο
Εφετείο Αθηνών,) που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η

εναγομένη, από το σύνολο των επικαλούμενων και προσκομιζόμενων εκ μέρους
των διαδίκων εγγράφων σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας και
λογικής, τα οποία λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο,
(άρθρο 336 παρ. 4 ΚΓΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:
Η ενάγουσα συνιστά ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών
δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, των τραγουδιστών-
ερμηνευτών και των μουσικών, ο οποίος συστάθηκε κατά τους όρους των
άρθρων 54 και 55 του Ν. 2121/1993 από τα μέλη του, ήτοι α) από τον οργανισμό
συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ
ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο
«GRAMMO», β) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία
«ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και
γ) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», δυνάμει του από
28.9.2011 καταστατικού, η σύσταση και λειτουργία του οποίου εγκρίθηκε με την
με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043/9-12-2011 απόφαση του
Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού (ΦΕΚ Β, 3245/30-12-2011) στον οποίο έχει
ανατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 4 του προαναφερόμενου καταστατικού, με
πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα, για όλο τον χρόνο της λειτουργίας
του, η άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων των παραπάνω

8ο φύλλο της υπ' αρ. 114 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

μελών του, οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, και ο οποίος λειτουργεί ήδη κατά τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1 του Ν. 4481/2017. Οι εξουσίες της ενάγουσας περιλαμβάνουν, κατά τα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 3 του ως άνω καταστατικού της, τη διαπραγμάτευση με τους χρήστες της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, την κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες ή αντιπροσωπευτικές ενώσεις αυτών σχετικά με το ύψος της εν λόγω αμοιβής, την προβολή των εν λόγω αξιώσεων εύλογης και ενιαίας αμοιβής δικαστικώς και εξωδίκως, την είσπραξη αυτής και τη διανομή της στα μέλη της, προς τούτο δε δύναται να προβεί σε κάθε εξώδικη και δικαστική ενέργεια, εγείροντας αγωγές και ασκώντας ένδικα μέσα, εξουσία που της παρέχεται και εκ του νόμου, κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του Ν. 2121/1993 και ήδη κατά το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του Ν. 4481/2017, και καταλαμβάνει και αξιώσεις που είχαν γεννηθεί και πριν από τη σύστασή της, αρκεί να μην είχαν καταστεί επίδικες (άρθρο 49 παρ. 7 του Ν. 2121/1993 και ήδη άρθρο 5 παρ. 3 του Ν. 4481/2017). Τα μέλη της ενάγουσας, ήτοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους διακριτικούς τίτλους «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ» και «ΑΠΟΛΛΩΝ» αποτελούν τους μόνους και αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς στην κατηγορία τους, ήτοι στην κατηγορία των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και ήχου, των τραγουδιστών και των μουσικών αντίστοιχα), ενώ η ίδια η ενάγουσα συνιστά τον μοναδικό και αντιπροσωπευτικό οργανισμό της κατηγορίας των δικαιούχων που εκείνη εκπροσωπεί. Συνεπεία των προαναφερόμενων, η ενάγουσα ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, που υπάγονται στη συλλογική διαχείριση των ανωτέρω οργανισμών, μελών της, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους, νομιμοποιείται δε κατ' αποκλειστικότητα να προβαίνει σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες για τη δικαστική επιδίωξη του δικαιώματος εύλογης αμοιβής ιδίω ονόματι, για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας της, συμπεριλαμβανομένης της άσκησης της παρούσας αγωγής, για το ίδιο, δε, χρονικό διάστημα οι διαχειριστικές αρμοδιότητες των μελών της έχουν ανασταλεί, εξαιρουμένων των εκκρεμών κατά τον χρόνο σύστασης της ενάγουσας δικών. Περαιτέρω, οι ανωτέρω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της ενάγουσας ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω δικαιούχων έχουν συνάψει, με αντίστοιχους, προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ερμηνευτές-τραγουδιστές, εκτελεστές-μουσικοί, και για την χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέρα, όμως, από τις προαναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι προαναφερόμενοι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης (μέλη της ενάγουσας ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης) νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις ανωτέρω ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Αποδείχθηκε, δε, ότι, λόγω αδυναμίας να προσδιορισθεί η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής αλλά και λόγω του ύψους των εξόδων, που θα απαιτούνταν για τον υπολογισμό και τον έλεγχο αυτής επί τη βάση των εσόδων κάθε εκμετάλλευσης, οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της ενάγουσας προέβησαν το έτος 1998 στην κατάρτιση αμοιβολογίου, το οποίο γνωστοποιήθηκε στους ενδιαφερομένους κατά τον χρόνο της κατάρτισής του δια της δημοσίευσής του σε τρεις εφημερίδες. Το αμοιβολόγιο αυτό δημοσιεύθηκε εκ νέου το έτος 2012, με πρωτοβουλία του νεοσυσταθέντος τότε ενιαίου Οργανισμού και δη σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, και εν συνεχεία τροποποιήθηκε με το αμοιβολόγιο που κατήρτισε η ενάγουσα (ενιαίος Οργανισμός) το έτος 2015, το οποίο δημοσιεύθηκε και αυτό νόμιμα σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, καθώς και το έτος 2021. Σύμφωνα με το περιεχόμενο του τροποποιημένου ως άνω αμοιβολογίου, η οφειλόμενη από τους χρήστες της κατηγορίας στην οποία ανήκει η επιχείρηση της εναγομένης, ήτοι για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (καφετέριες, καφέ μπαρ, μπαρ, μπυραρίες, μουσικές ταβέρνες, μουσικά μεζεδοπωλεία, ρεμπτετάδικα, λαϊκά πάλκα, μουσικά καφενεία κ.λπ.), με εμβαδόν από 101-200 τμ., εύλογη αμοιβή ορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος 2.100 ευρώ, πλην των ετών 2020 και

9ο φύλλο της υπ' αρ. 114 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

2021, οπότε και προβλέφθηκε μειωμένη αμοιβή ύψους 1.050 ευρώ, λόγω των έκτακτων μέτρων καταπολέμησης της πανδημίας covid-19, που επιβλήθηκαν στη χώρα. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι η εναγομένη διατηρεί επιχείρηση καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο , το οποίο βρίσκεται στο επί της οδού αρ. με εμβαδό έως Η συγκεκριμένη επιχείρηση παρέχει τις υπηρεσίες της καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, στο πλαίσιο δε της δραστηριότητάς της, εκτελείται δημόσια σε καθημερινή βάση ηχογραφημένη μουσική για την ψυχαγωγία των πελατών της, ενώ το ανωτέρω κατάστημα διεξάγει εορταστικές-κοινωνικές εκδηλώσεις στον χώρο του, κατά τη διάρκεια των οποίων η εναγομένη προσφέρει μουσική δια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών συνθέσεων και τραγουδιών. Τα προαναφερόμενα προκύπτουν από την κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας στο ακροατήριο και τις προσκομιζόμενες από την ενάγουσα φωτογραφίες από το δημόσιο προφίλ της επιχείρησης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, προέβη σε δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων και ηχογραφημένων εκτελέσεων που ανήκουν στο ρεπερτόριο των εταιρειών Soundreef και Καλλιτεχνική Πολιτιστική Ένωση υπό την ιδιότητά τους, ως νομίμως εξουσιοδοτημένες από τους δικαιούχους επί των ως άνω έργων και ηχογραφημένων εκτελέσεων και πληρεξούσιων διαχειριστριών των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων τους επί των έργων αυτών, χωρίς τα εν λόγω μουσικά έργα και οι ηχογραφημένες εκτελέσεις να υπόκεινται σε διαχείριση από κανένα Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης ή άλλη οντότητα διαχείρισης πλην αυτών, είναι απορριπτέος ως νομικά αβάσιμος. Τούτο διότι, λαμβανομένου υπόψη ότι το σχετικό δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο, η δε ανάθεση της είσπραξης και της διαχείρισης του είναι δυνατή μόνο στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και η ενάγουσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ελληνική επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους οργανισμούς μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις αξιώσεις για την καταβολή και να προβαίνει σε κάθε δικαστική, εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση

οποιοδήποτε υλικού φορέα ήχου, καταρχήν δεν προκύπτει ότι η ανωτέρω εταιρεία και το ανωτέρω σωματείο δικαιούται να διαχειρίζονται την εύλογη αμοιβή τραγουδιστών και μουσικών. Σε κάθε περίπτωση, και εάν ακόμη γίνει δεκτό ότι ενδεχομένως η εναγομένη κάνει χρήση τραγουδιών και μουσικής, που τους παρέχει η ανωτέρω εταιρεία και το σωματείο, τούτο δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνουν αποκλειστική χρήση αυτών και όχι των έργων που προστατεύονται από την ενάγουσα, (βλ. ΜΠρΒολ 337/2024, ΜΠρΑθ 8355/2022, ΜΠρΑθ 8356/2022, αδημ). Εξάλλου, το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του ίδιου νόμου, δηλαδή στην ενάγουσα. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι τυχόν δικαίωμα της ενάγουσας για διεκδίκηση αμοιβής για τα ανωτέρω διαστήματα, ασκείται καταχρηστικά (281 ΑΚ) λόγω του ότι ουδέποτε στο χώρο της έγινε χρήση ηχογραφημάτων της ενάγουσας αλλά των ανωτέρω φορέων των οποίων έχει λάβει τη νόμιμη άδεια, τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν συγκροτούν το πραγματικό του ως άνω κανόνα δικαίου, διότι ουδόλως περιγράφουν μεταβολή της συμπεριφοράς της ενάγουσας. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικώς, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη δημιουργία μιας αξίωσης μέχρι την άσκησή της, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή, με επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο, μιας κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ιδιαίτερες συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου, ακόμη και όταν δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική τη μεταγενέστερη άσκηση αυτού. Απαιτείται να συντρέχουν, προσθέτως, ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες, κυρίως, από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του υπόχρεου, ενόψει των οποίων και της

αδράνειας του δικαιούχου, η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, τείνουσα στην ανατροπή της επί μακρόν διαμορφωθείσας κατάστασης, να εξέρχεται των υπό της ανωτέρω διατάξεως διαγραφομένων ορίων. Η αδράνεια του δικαιούχου, που δεν είναι απαραίτητο να προκαλεί αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο συνέπειες, αρκούσης της επελεύσεως δυσμενών απλώς για τα συμφέροντά του επιπτώσεων, πρέπει να υφίσταται επί μακρό χρονικό διάστημα, πλην έλασσον του διά την παραγραφή του δικαιώματος υπό του νόμου προβλεπόμενου, από τότε που ο δικαιούχος μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 8/2001, ΟΛΑΠ 17/1995, ΟΛΑΠ 62/1990). Στην προκειμένη περίπτωση ωστόσο, ούτε για μακρόχρονη αδράνεια γίνεται λόγος, ούτε ορισμένες ενέργειες της ενάγουσας παρατίθενται, από τις οποίες να προκύπτει η αδράνειά της να ικανοποιήσει το δικαίωμά της, ούτε μεταβολή στάσης περιγράφεται. Με βάση τα ανωτέρω, η εναγομένη εμπίπτει στην κατηγορία των επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, και, ως εκ τούτου, για τη μουσική που αναμεταδόθηκε και παρουσιάστηκε σε αυτήν στο κοινό από υλικούς φορείς, κατά τα έτη 2020 έως και 2022, οφείλεται, σύμφωνα με το ως άνω τροποποιηθέν αμοιβολόγιο που δημοσίευσε η ενάγουσα, λαμβάνοντας υπόψη το προαναφερόμενο εμβαδόν του καταστήματος, το ποσό των 1.050 ευρώ για το έτος 2020, το ποσό των 1.050 ευρώ για το έτος 2021, και το ποσό των 2.100 ευρώ για το έτος 2022, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Επισημαίνεται, δε, ότι, στον καθορισμό δε της εν λόγω αμοιβής και στην εξόφλησή της αρνείται να συμπράξει η εναγομένη, παρά τις επανειλημμένες ενημερώσεις της ενάγουσας προς αυτήν. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη, να καθοριστεί στο προαναφερόμενο ποσό η εύλογη αμοιβή που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα για την ένδικη αιτία, καθώς και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει σε αυτήν την εν λόγω αμοιβή, ανερχόμενη για το έτος 2020 στο ποσό των 1.050 ευρώ, για το έτος 2021 στο ποσό των 1.050 ευρώ και για το έτος 2022 στο ποσό των 2.100 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 4.200 ευρώ, αφαιρουμένου του ποσού των 2.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ, ποσό που η εναγομένη έχει ήδη καταβάλει στην ενάγουσα ως προσωρινά εκτελεστό δυνάμει της υπ' αρ. 63/2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ασφαλιστικά μέτρα), ήτοι το εναπομείναν ποσό των 2.200 ευρώ, τα ανωτέρω, δε, ποσά νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της

κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής. Περαιτέρω, το αίτημα της αγωγής περί προσωρινής εκτελεστότητας της απόφασης πρέπει ν' απορριφθεί κατ' ουσίαν, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα. Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 63B Ν. 2121/1993, 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), τα οποία το Δικαστήριο, μετά από εκκαθάριση του υποβληθέντος καταλόγου εξόδων της ενάγουσας (190, 191 ΚΠολΔ) προσδιορίζει στο συνολικό ποσό των 484,58 ευρώ (43,40 ευρώ για επίδοση αγωγής στον εναγόμενο, 85,56 ευρώ για το γραμμάτιο είσπραξης για σύνταξη και κατάθεση αγωγής, 332,32 ευρώ για γραμμάτιο είσπραξης για παράσταση και κατάθεση προτάσεων και 23,30 ευρώ για δικαστικό ένσημο σύμφωνα με τα προσκομισθέντα παραστατικά) κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη για την εκ μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των δικαιούχων των συγγενικών αυτών δικαιωμάτων-μελών της ενάγουσας στην επιχείρησή της, κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 2020 έως και το έτος 2022 στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων διακοσίων (4.200 €) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα, το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων διακοσίων (2.200 €) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των ευρώ τετρακοσίων ογδόντα τεσσάρων και πενήντα οκτώ λεπτά (484,58 €).

11 ο φύλλο της υπ' αρ. 114 /2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα, στις 31-07-2025, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ ... ΛΟΓΩ ... ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤ: ΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ